

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16.06.1995, sp. zn. 3 Cmo 1592/94, ECLI:CZ:VSPH:1995:3.CMO.1592.1994.1

Číslo: 46/1996

Právní věta: Ačkoliv zpravidla není přípustné, aby již předběžným opatřením dosáhl oprávněný toho, čeho lze dosáhnout až pravomocným rozsudkem ve věci, nelze vyloučit vydání předběžného opatření, směřujícího k zákazu určitého jednání, v případě žaloby o zdržení se tohoto jednání, jež naplňuje znaky jednání nekalé soutěže. Rozhodné je zde hledisko zabránění vzniku, popřípadě rozšiřování újmy dotčeného účastníka.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.06.1995

Spisová značka: 3 Cmo 1592/94

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nekalá soutěž, Opatření předběžná

Předpisy: 99/1963 Sb. § 74 a násl.
§ 102 513/1991 Sb. § 44 odst.2 písm. f)
§ 50

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46/1996 sb. rozh.

Ačkoliv zpravidla není přípustné, aby již předběžným opatřením dosáhl oprávněný toho, čeho lze dosáhnout až pravomocným rozsudkem ve věci, nelze vyloučit vydání předběžného opatření, směřujícího k zákazu určitého jednání, v případě žaloby o zdržení se tohoto jednání, jež naplňuje znaky jednání nekalé soutěže. Rozhodné je zde hledisko zabránění vzniku, popřípadě rozšiřování újmy dotčeného účastníka.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze 16. 6. 1995, [3 Cmo 1592/94](#))

V rámci své žaloby o ochranu proti jednání nekalé soutěže navrhl žalobce vydání předběžného opatření, jímž by bylo žalovanému zakázáno jednání nekalé soutěže dále specifikované, a to do rozhodnutí soudu ve věci samé.

Svůj návrh žalobce zdůvodnil tím, že žalovaný zveřejnil v inzertním časopise CT INFO č. 15 ze dne

11. 12. 1992 článek nazvaný „Niet väčšej radosti“, podepsaný odpovědným činitelem firmy D. V., v němž uvádí část žalobceva rozhovoru s redaktorem odborného časopisu OPTOTYP č. 1/92 na str. 52 - 54, vytrženou ze souvislostí, a současně propaguje svoji firmu a její podnikatelskou činnost jako protiklad firmy žalobce, vybízí je zákazníky, aby přešli k žalovanému. Žalobce se domnívá, že je úmyslem žalovaného zlehčovat služby žalobce, čímž je naplněna skutková podstata nekalé soutěže. Protože zároveň je žalobci známo, že žalovaný zlovolně pokračuje ve svém jednání obesíláním odborného časopisu i inzertních časopisů, takže hrozí nebezpečí, že dosáhne svého cíle, totiž poškodit žalobce jako soutěžitele, žádal žalobce o vydání předběžného opatření. Svá tvrzení navrhovatel doložil kopiemi článků v časopisech OPTOTYP č. 1/92 a CT INFO PRAHA č. 15 ze dne 11. 12. 1992.

Krajský soud obchodní v Praze usnesením návrh žalobce na vydání předběžného opatření zamítl.

Soud prvního stupně měl za doloženo, že v časopise OPTOTYP č. 1/92 byl otisknut rozhovor se žalobcem pod názvem „Realismus a brejle“ a že v časopise CT INFO PRAHA č. 15 ze dne 11. 12. 1992 byl otisknut článek D. V. „Niet väčšej radosti“ v souvislosti s reklamou „Serioznost, Kvalita, 100 % odbornost, To je VISUS... současnost a budoucnost české oční optiky“. Nebyly však osvědčeny další skutečnosti, rozhodné pro nařízení předběžného opatření, zejména že by žalovaný ve své činnosti dále pokračoval. Soud dále dospěl k závěru, že zde nejde o naléhavou potřebu upravit poměry účastníků. Podle názoru soudu prvního stupně by nařízením požadovaného předběžného opatření soud de facto již rozhodoval ve věci samé, což není účelem tohoto institutu. Z těchto důvodů byl návrh na předběžné opatření zamítnut.

V odvolání proti uvedenému usnesení žalobce navrhl, aby usnesení bylo zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Pokud šlo o první důvod zamítnutí návrhu, byly k němu přiloženy xerokopie inkriminovaných článků, přičemž z článku v inzertním časopise je zcela jasné, že jde o jednání nekalosoutěžní podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. f) a § 50 obch. zák. Pokud jde o osvědčení toho, zda žalovaný ve svém jednání pokračoval či nikoli, neprovedl soud v tomto směru žádný důkaz, ani žalobce nevyzval, aby takový důkaz předložil. Co se týká druhého důvodu, není pochyby o tom, že tu byla naléhavá potřeba upravit poměry mezi účastníky, minimálně v tom, aby žalovaný v jednání ustal. Žalobci také hrozilo vážné nebezpečí hospodářských ztrát v důsledku uvedení a rozšiřování nepravdivých údajů o žalobci, způsobilých přivodit mu jako soutěžiteli hospodářskou újmu. Kdyby žalobce vyčkával, zda žalovaný bude ve svém jednání pokračovat, nebezpečí hospodářské újmy a konečně i újmy na cti by se jen zvyšovalo. Ani třetí důvod, pro nějž soud návrh na předběžné opatření zamítl, neshledává odvolatel správným. Tím, že by soud předběžně zakázal žalovanému uveřejňovat inzertní články, srovnávající služby žalobce se službami žalovaného, by nepochybně ještě nerozhodl ve věci samé. Žalobní návrh je tu podstatně širší, a žalobce nežádal, aby soud v předběžném opatření rozhodl o všech jeho požadavcích.

Vrchní soud v Praze svým usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Jak uvedl i soud prvního stupně, žalobce osvědčil, že žalovaný použil část jeho rozhovoru s redaktorem odborného časopisu OPTOTYP, uveřejněného v č. 1/92, v inzertním časopise CT INFO Praha č. 15 ze dne 11. 12. 1992 k propagaci svých vlastních služeb. Jak k datu podání žaloby, tak i pro účely svého odvolání však žalobce nedoložil, že by uvedený rozhovor žalobce byl znovu žalovaným použit. Je třeba zdůraznit, že institut předběžného opatření je na místě využít v těch případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení a potřeba úpravy poměrů účastníků je skutečně naléhavá. Osvědčení naléhavosti této úpravy náleží k podmínkám vydání předběžného opatření a odvolací soud, ve shodě se závěrem soudu prvního stupně, má za to, že v daném případě nejsou tyto podmínky právě z uvedeného důvodu (neosvědčení naléhavosti úpravy) dány. Není správný názor

odvolatele o tom, že soud měl provádět k této okolnosti dokazování. Naopak je věcí žalobce, aby splnění podmínek pro vydání jím navrženého předběžného opatření dostatečně osvědčil; v tomto stadiu řízení se dokazování neprovádí. Nezbyvá tedy než žalobce s uplatněným nárokem odkázat na řízení ve věci samé.

Odvolací soud však považuje za potřebné ještě k právnímu názoru soudu prvního stupně (o nepřípustnosti v rámci předběžného opatření předbíhat rozhodnutí ve věci samé) uvést, že zásadně skutečně nelze připustit, aby již předběžným opatřením dosáhl oprávněný toho, čeho lze dosáhnout při normálním běhu věci až pravomocným rozsudkem ve věci po proběhlém řízení (a dokazování). Tato zásada však se podle názoru odvolacího soudu nepoužije v případech předběžného opatření a v případě žaloby o zdržení se jednání, naplňujícího znaky nekalé soutěže.

Lze v tomto směru zejména poukázat i na judikaturu soudů v předválečném období; příkladem zde může být rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu, sp. zn. R I 440/28 z 3. 7. 1928 (srov. Vážný, Sbíрка rozhodnutí č. 8193), v jehož právní větě je uvedeno: „Prozatímní opatření podle § 381 bod 1 exekučního řádu je přípustné i při žalobě zdržovací podle § 15 zákona.“ V rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu, sp. zn. R II 298/29, z 27. 9. 1929 (srov. Vážný, Sbíрка rozhodnutí č. 9221) je pak vztah zdržovacího nároku a předběžného opatření směřujícího k zákazu téhož jednání, které je podstatou zdržovacího nároku, podrobně rozebrán. V odůvodnění je mj. uvedeno: „Není-li tudíž v některém případě jiného přiměřeného a stejně účelného zajišťovacího prostředku, kterým by mohlo býti čeleno nebezpečí nebo škodě v § 381 exekučního řádu naznačeným, než povolení zákazu nebo příkazu, kterých se žalobce domáhá žalobou, není zákonné závady, by jich nebylo použito. Budou na místě vždy tam, kde návrhové osvědčil spravedlivý zájem, by bez odkladu, třebaže jen prozatím, ale ještě za trvání sporu možná objemného a vleklého, než nabude v rozsudku prostředku pro zajišťovací nebo uhrazovací exekuci, odvrátil od sebe zhoubné důsledky odpůrcova protiprávního jednání.“

Odvolací soud má za to, že v případě předběžného opatření směřujícího k zákazu určitého jednání je nerozhodné, že tentýž zákaz je či nutně bude předmětem uplatněného zdržovacího nároku v žalobě. Stává se tak rozhodným hledisko zabránění vzniku, případně rozšiřování újmy dotčeného účastníka.

Přes uvedený odchylný právní názor odvolacího soudu k jednomu z důvodů, pro něž soud prvního stupně nevyhověl návrhu na vydání předběžného opatření, však odvolací soud jeho usnesení potvrdil (§ 219 o. s. ř.) pro výše uvedené nenaplnění podmínek podle ustanovení § 102 a § 74 i násl. o. s. ř.

O nákladech odvolacího řízení rozhodne soud prvního stupně v rámci rozhodnutí ve věci samé (§ 145 o. s. ř.).